

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 656/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **GAPRIS TRADING LIMITED**, 8 Digenis Akriva Avenue, Nikózia, Cyprus, zastúpeného JUDr. Patrik HOLINGA s.r.o., Hrnčiarska 2/A, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6Cob/45/2022-388 z 18. apríla 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/29/2024 z 2. júla 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľa, a uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania proti rozsudku krajského súdu.

II.

2. Sťažovateľ sa ako právny nástupca advokáta na základe zmlúv o postúpení pohľadávky domáhal proti žalovanému klientovi advokáta zaplata 231 939,18 eur. Nebolo sporné, že advokát so žalovaným uzavrel zmluvu o poskytnutí právnych služieb a „*sprostredkovaní krízového manažmentu*“. Advokátovi bolo známe, že žalovaný bol spoločníkom obchodnej spoločnosti, z ktorej chcel pre nehody s druhým spoločníkom vystúpiť a dosiahnuť vyplatenie vyrovnávacieho podielu 1 553 475 eur určeného podľa znaleckého posudku. V zmluve bolo dojednané, že žalovaný v prípade vyplatenia zo strany druhého spoločníka advokátovi zaplatí 331 939,18 eur, no advokát polovicu tejto čiastky poukáže krízovému manažmentu spoločnosti. Okresný súd žalobu zamietol. Vychádzal z toho, že odmena bola dohodnutá na účely dosiahnutia vyrovnávacieho podielu, no žalovanému bolo vyplatených len 621 855 eur, čo je 40 % z očakávaných 1 553 475 eur. Okrem toho skutočná odmena advokáta vzhľadom na jeho povinnosť poukázať polovicu z 331 939,18 eur krízovému manažmentu spoločnosti predstavovala len 165 969,59 eur. S ohľadom na dobré mravy

a primeranosť okresný súd dospel k záveru, že advokátovi vznikol nárok na odmenu len vo výške 66 387,34 eur, čo je 40 % z polovice dohodnutých 331 939,18 eur. Vzhľadom na to, že žalovaný už advokátovi zaplatil 100 000 eur, bola táto odmena zaplatená, a preto je žaloba nedôvodná.

3. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa rozsudok okresného súdu ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom potvrdil. Stotožnil sa so závermi okresného súdu. Doplnil, že kritérium dobrých mravov sa vzťahuje aj na zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Ak sa na základe poskytnutých právnych služieb nedosiahol výsledok, ktorý sa očakával a ktorý bol v čase uzavretia zmluvy známy advokátovi a klientovi (žalovanému), je súlade s dobrými mravmi, aby sa pomerne výpočtom percentuálneho úspechu určila po ukončení poskytovania právnych služieb výška odmeny advokáta. Tejto skutočnosti si mal byť vedomý aj advokát, keďže po skončení poskytovania právnych služieb viedol rokovania so žalovaným o znížení svojej odmeny. Krajský súd poukázal na to, že advokát nevysvetlil dôvod postúpenia až 70 % časti odmeny tretej osobe, hoci polovicu tejto čiastky mal poukázať krízovému manažmentu spoločnosti, čo svedčí tomu, že pri tejto čiastke bol len platobným miestom a nešlo o jeho odmenu.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa sťažovateľa sa krajský súd nevysporiadal s nárokom na odmenu krízového manažéra a s tým, že jeho odmena bola dohodnutá ako paušálna, a nie ako podielová, a preto nebol dôvod na jej zníženie. Okrem toho platba žalovaného (100 000 eur) bola uznaním dlhu podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol. Poukázal na to, že dovolanie je zopakovaním odvolania. Podľa najvyššieho súdu odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu treba vnímať spolu s odôvodnením rozsudku okresného súdu a obe rozhodnutia zrozumiteľne vysvetľujú dôvody zamietnutia žaloby sťažovateľa. Najvyšší súd následne poukázal na jednotlivé časti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu. Podľa najvyššieho súdu sťažovateľ opakuje svoju interpretáciu skutočností a uvádza argumenty, s ktorými sa už oba sudy dostatočne vysporiadali. Nad rámec toho uviedol, že advokát nemôže platne postúpiť pohľadávky z poskytnutých právnych služieb na iné osoby ako na advokátov, ibaže by bol klientom zbavený mlčanlivosti (R 54/2023).

III.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje argumentáciu z konania pred všeobecnými súdmi. Nesúhlasí s tým, ako uplatnili proporcionalitu, pretože advokát mal dohodnutú pevnú odmenu za poskytnuté právne služby. Opätovne zdôrazňuje, že následkom čiastočnej úhrady žalovaným malo byť uznanie záväzku, čo taktiež vylučuje proporcionálne zníženie odmeny a uplatnenie dobrých mravov. Vo vzťahu k odmene krízového manažéra uviedol, že všeobecné sudy pochybili, pretože advokát bol oprávnený na základe splnomocnenia vymáhať pohľadávku krízového manažéra.

IV.

6. V rozsahu proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením. Právomoc najvyššieho súdu tak podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vylučuje

právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozsudku krajského súdu, a preto bola v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

7. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Ústavné práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie sú zamerané na výsledok, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok. Konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním konania pred všeobecnými súdmi a ústavný súd pri svojom prieskume nerozhoduje vo veci samej, ale preskúmava, či nie sú skutkové a právne závery všeobecných súdov zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (III. ÚS 353/2024, III. ÚS 619/2021).

8. Nemožno dospieť k záveru, že by rozsudok krajského súdu bol nedostatočne odôvodnený, a tak by bol naplnený predpoklad sťažovateľom v dovolaní namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces. Z rozhodnutí okresného a krajského súdu vyplýva, z ktorých skutočností vychádzali a ako ich právne posúdili. Predmetom ústavnej sťažnosti sú námietky sťažovateľa voči spôsobu, akým všeobecné súdy určili výšku odmeny advokáta. Námietky sťažovateľa tak vo svojej podstate nesmerujú k nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutí okresného a krajského súdu, ale k tomu, že právne posúdenie týchto rozhodnutí je nesprávne. Takáto námietka však nespadá pod dovolací dôvod nedostatočného odôvodnenia ako vady konania podľa § 420 písm. f) CSP.

9. Z rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že napriek tomu, že advokátovi a žalovanému bola v čase uzavretia zmluvy známa výška vyrovnacieho podielu, na ktorú si žalovaný robil nárok a s prihliadnutím na túto hodnotu vyrovnacieho podielu bola dohodnutá odmena advokáta, žalovanému bolo napokon uhradených len 40 % z pôvodne očakávanej výšky vyrovnacieho podielu. Všeobecné súdy dostatočne vysvetlili, prečo bolo správne určiť odmenu advokáta s prihliadnutím na tento neúspech v dosiahnutom výsledku jej proporcionálnym znížením, a to bez ohľadu na spôsob dojednávania odmeny advokáta v zmluve. Záver najvyššieho súdu o dostatočnom zdôvodnení záveru krajského súdu tak nie je zjavne mylný, a preto nemožno dospieť k tomu, že by ním došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Ak sa sťažovateľ s rozhodujúcimi právnymi závermi okresného a krajského súdu nestotožnil a považuje ich za, čo sa týka právneho posúdenia, nesprávne, nič mu nebránilo v tom, aby podal dovolanie podľa § 421 CSP z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia v zásade nesporných skutočností, ktoré sa týkali zmluvného vzťahu advokáta so žalovaným.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu